

Különszám

Budapest, 2010

Gyűjtötte: Szinay Balázs
Szerkesztette: Szinay Balázs

Jogvédelem!

A kiadvány a szerzők beleegyezésével összhangban, a szerzői jogok tiszteletben tartásával letölthető és szabadon kinyomtatható.

Kiadja:

Szinay Balázs

Nyomtatta:

Könyvműhely - Z-Press Kiadó Kft.

3532 Miskolc, Liszt F. u. 16/A

Tel: (46) 532-085, (46) 532-080

www.konyvmuhely.hu

Különszám

A P-TL KLUB II. VERS ANTOLÓGIÁJA

© Szerzők a közlés sorrendjében:

Götli Kinga Réka
Márffyné Horváth Henrietta
Bata Gergő
Tóth Zsuzsa
Brátán Erzsébet
M. Fehérvári Judit
Kiss Magdolna Tünde
Dobos Tamás
Lőrincz Lejla
Szinay Balázs
Holcsik Szabolcs
Seres László
Szabó Ildikó
Sipos Judit
Szentei András
R. Tóth Róbert
Lancsák Zsófia
Giriczné Gányi Mária
Pálinkás Imre
Ország Balázs
Szabó Aletta
dr. Nemessányi Mária
Faragó Priscilla

Szinay Balázs előszava

Különszám – munkacím, cím, témamegjelölés, funkcionális meghatározás és végkifejlet. Valami konkrét és valami más. Egyrészt a *tanítványi láncolat irodalmi klub* folyóiratának speciális, rendhagyó különkiadása, másrészt önálló kötet.

Egy hagyomány folytatása. Ismét igyekszünk elszakadni az elektronikától, az internet világtól, hogy egy rövid időre újra élvezhessünk a kézben tartott, nyomtatott formában napvilágot látó – közös munkánk és eszméink nyomán létrejött – kötetet, összeállítást. Utoljára ilyenben 2010 júniusában lehetett részünk, amikor is megjelent klubunk első vers antológiája *Amíg a készlet tart!* címmel.

Ez a kiadvány szándéknyilatkozat is, elköteleződés valami szépséges jó mellett, amit csak együtt érhetünk el, és amiben csak együtt lehet részünk. Szinte egy teljes év érett gyümölcse. Az alkotókedv és a tehetség nektárja.

A kötetben 22 szerző mutatkozik be, hogy egy kicsit rendhagyóak legyünk, nem is névsor szerint. Egy-két szerző kivételével olyan alkotók, akik előző antológiánkban nem szerepeltek.

A kötetnek nincs szigorú tematikája – szerzők és műveik követik egymást, szépen sorjában – ugyanakkor a téma mégis mindig ugyanaz: minden esetben a lélek dolgairól írunk, csak másként. Mondandónkat pedig egy, közös szálra fűzzük rá, a *Láncolat* szálára – merthogy tulajdonképpen találóan, így hívják sokan közösségünket – de kell ennél több?

Meggyőződésem, mostani kötetünk esetében is kiváló összeállítást sikerül az Olvasó elé tárni, örülök, hogy a részese lehetek ennek az eseménynek és élménynek.

Előszavamat egy, az alkotómunkát, az alkotót szerintem kiválóan jellemző idézettel zárom:

„Egy nagy tüzes üstökösnek, egy hullócsillagnak látom magamat. Mindenki megáll, felnéz és elakad a lélegzete »Azt nézd meg!« Azonban akkor – huss, már el is tűntem... és soha többé nem fognak olyat látni, de nem is lesznek képesek elfelejteni engem – soha.”

Jim Morrison

A kötet forgatását minden Kedves Érdeklődőnek büszkén, jóérzéssel ajánlom figyelmébe!

Götlí Kinga Réka

Elmulás - Szerelmes Lét

Elmulásom most egy új fejezet végső kezdete,
Hol nem maradhat más, csak lelkemnek szelleme.

Leválík rólam minden beteg, holtttá vált anyag,
Oldódásom maga lesz a kinyíló bekulcsolt lakat.

Eltűnnek sorra a halovány, s az éjféli sötétlő képek,
Melyek szobám fekete sarkából rémekként felém néztek.

Nem marad a Rossz, nem hullok a mélybe,
Átlépésem figyelem a tündöklő fénybe!

Elhagyom a tájat, hol üresen kong lépteim eltűnő zaja,
Elindulok, szállok, az ég kékjén át, a végtelenbe, Haza.

Elmulásom maga a kinyíló, végső kezdet,
Mely megoldja a földre hullt, vassá edzett testet.

Lelkesen szállok, szívem húrja zengjen,
Ne félj most Kedves, visszatérek Rendben!

Jövök még a széllel, fénynek lángoló hírnöke,
Az Égnek Földre szült, megváltott küldötte!

Elmúlásom maga a kezdet, lehullik lassan rólam minden,
Neked adom, vigyázz rá, az egyetlen, megmaradt kincsem!

Fényt virágzok neked, szívem húrja zengjen,
Fényvirágom magját Világba kell mentsem!

Halálom a tavasz, elmúlik a Vég,
Feltáru előttem az örökifjú Lét!

Fényt virágzok neked, fénymagot őrzök,
Szívemnek ritmusán verseket költök...

Ne félj hát Kedves, bennünk elmúlik a Vég,
S nem marad más hátra,
Csak a Boldogságos,
Szerelmetes
Lét!

Götli Kinga Réka

Analízis - Leválasztva

Leválasztanak, mint gyermeket a köldökszinórról.

Mindenről, mi kötelékként tartotta testemet.

Saját létezésem tanulom.

Külső szemlélője vagyok magamnak.

Saját filmjeim előadására jegyet kapok.

Megnézem mind.

Figyelek.

Leválasztva lebegek.

Elsuhannak mellettem az árnyak.

Rájuk pillantok, majd tovanézek,

Új képek mozdulnak, színesek.

Elemzek.

Honnan jönnek, s hova tartanak.

Mi a szándékuk, s nekem velük.

Leválasztásom csendes merengés.

Az Idő társaságában,

Mégis minden végtelen.

Megnézem a jót, s a rosszat.

Tükröt tartok eléjük.

Ahogy magam elé is.

Szemlélek.

Az univerzum az anyaméh,

S én benne lebegek.

Nem pányváz ki semmi sem,

Nem húz, nem tart,
Csak szabadon hagy.
Rám bízva lélegzetem.
Leválasztásom szükségszerű.
Bennem a Forrás él.
A Forrás ÉL!
Ott lüktet szüntelen.
A kötelék bennem van.
Nem külső kapcsolat.
A Forrás bennem él...

Márffyné Horváth Henrietta

Fájdalmas anya

Tökéletes vagy, más nem is lehetsz,
önnön tökélyedről te nem tehetsz.
Mindenki más csak elfuserált példány
ki verekszik vad dölyföd martalékán.
Idegenek, maguk szolgáltatnak prédát.
Nem engedik, hogy magadba éld át
a múltat, jelent mi maga a kárhozat.
Tehetetlen düh, klónozott változat;
selejt vagyok, sorozatod második tagja.
Alig hasonlítva az egyedi ősanya magra.
Mértékedet adó talmi világegyetem,
villódzó dobozhősök , a kegyetlen
manipulátorok, nézeted irányadói.
Meszesedő erek, ép elme támadói.
Maradék időnkért küzdök naponta.
Mebántva-szeretve viszlek karomba.

Márffyné Horváth Henrietta

Mondd...

Mondd!
Miért távolodunk évről-évre?
Ne vess már végre!
Arcodra barázdált
keserű kép.
Magad vagy
az elégedetlenség.
Örülj!
Itt vagyok Neked,
társad
és jobb kezed.
Lásd a hajnalt,
benne a fényt!
Lazíts!
Küld el a lényt,
mely hályogot
vont szemedre!
Minden borús gondolat
legyen temetve
lelked mélyére.
Nézd!
Őszinte gyerekszem
csillog Rád.
Folyton igyekszem-
sokszor magam kárára-
boldog jövőt
vetíteni mozink
hófehér vásznára.

Bata Gergő

Nihil Nisi Bene – Vagy Jót, Vagy Semmit

Ismerős képek - Fájdalmas emlékek
Szobám falán - Megtörik a zajt
Pók mászik - Ablakom alatt.

Szabad gondolatok - Gyilkos rémek
Mint kéjes nyögések - Lelkemet marják
Szétszakítják éneket - És megölnek.

Maradok csendes - Harcos az éjben
Nem kiáltok - Ennyit látok
Vér van körülöttem - És félek.

Bata Gergő

Nagy fekete felhő

látlak újra, és újra,
messze vagy, egyedül.
szeretnék szeretni,
de csak imádni tudlak.
fejem felett fellegek.

készítés, belül kín,
mosolyog rám a nap,
visszamosolygok hát,
de legbelül fáj ez,
az állandó mosolygás.

nagy fekete felhő,
kis kegyes hazugság,
együtt kéz a kézben,
reménytelen, ez kár.
fáradt vagyok én már.

Tóth Zsuzsa

A szív csendje

Fáradt vagyok.
Csak cipelem magam.
Lelőgnak karjaim,
s húznak...
le a mélybe.
Lábam még botorkál,
de egészen máshol jár
a gondolat.
Néha már az sincs.
Csak a semmibe meredő szemek,
a holnapoktól való félelmek,
idegenektől való irtózás,
saját magam gyűlölete,
a poklok pokla
minden idegszálamban...
A lét, s a nemlét határán lebegek...
Furcsa csend ülte meg a szívemet.
Hiányzik belőle a dobbanás...
Hiányzik belőle az élet.

Tóth Zsuzsa

Düh

Nevedre ordítom dühöm,
fülemre tapasztom kezem.
Magamat ököllel ütöm,
Létemet szavakkal verem.

Feldúltad hangoddal álmod,
sosem volt hitemmel hiszek!
Egy szó, mit ordítok folyton...
Mit síromba magammal viszek.

Brátán Erzsébet

Két domb között

Két domb között
egy keskeny völgy,
az vagy nekem,
szép szülőföld!

Kecses lábú,
mint zsenge tölgy,
vidám ifjú,
óh, kedves hölgy!

Csendes csermely,
fénylő tükör,
nyitott lélek,
dús anyaföld.

Lombkorona,
mely kerek, s zöld,
boglyas karja,
lány ölelő.

Édesanya,
ringó bölcső,
otthon, haza,
örök gyönyör!

Brátán Erzsébet

Minden

Szabadítsd ki lelked
tested fogságából,
engedd a félelmet
elszállni magától.

Végtelen időben,
ha szél kap hátára,
mint egy falevelet,
elsodor magával.

Föld anya elringat,
s testesül meg benned,
átölel angyala
s birtokod ereje.

Víz angyala véred
teljesen átjárja,
megtisztítja minden
sajgó porcikádat.

Fogadd be a szellőt,
ha feléd áramlik,

nyisd tágra a tüdőd,
s érezd, hogy megszímít!

Terjeszd szét szárnyaid,
emelkedj a csúcsra,
ha a Nap téged hív,
s megérint sugara.

Testet ölt így benned,
a négy elem immár,
érted küldött jelet,
s neked az új világ!

Egyesítsd magadban
az univerzumot,
eggyé válunk újra,
hisz sorsunk összeforr...

Béke van, s nyugalom
örök harmónia,
érezem, veled vagyok,
természet, őszanya!

M. Fehérvári Judit

Körhinta

Pörgünk, forgunk megszédülve,
rálépünk a csillagrétre,
álmaink is tovaszállnak,
visszatérnek, ránk találnak.
Pörgünk egyre tűzcsóvaként,
fonódunk majd gyermekláncként,
átlépjük a messzi dombot,
megfogjuk a kis galambot,
hósapkáját szűzi nyárnak,
ifjúságát tél fiának –
Elengedjük, tovább lépünk,
völgykatlanban dobban léptünk,
de távolabb hív már a tánc,
kezünk nyújtjuk, húz a lánc
– koszorúja életünknek,
gyermekláncfű létünknek.
Majd fellegek közt pengő hanga,
bíborfejét eltakarja,
(selyemfüst a lábacskája,
pityangpamacs orrocskája)
megfognád, hogy övé légy,
de a hinta tovább repít.
Életvirág a körhinta,
szíromerdő-felhő rajta,
s eltitkolja, letagadja
mesebimbóját az égen,
melyben Te is ültél régen.

M. Fehérvári Judit

Játszottam

Könnyű örvényben örökös hűségben
ringatózol előre hátra múltamban,
míg a fehér selyme is fölrebben,
hogy lehullva betakarja testem...
Örökös hűségben könnyű örvényben
fércellem jelenem hullva szakadékba
nagyítóval érem el csak a tű fokát
más anyagot keresek folyton kutatva...
Új pillanatok cseperednek
szöveteként múltó valóságnak:
körbefog ringó tengerzöld hűse
félénken őrzöm világod részét,
homlokod tüzét, s otthonunk
végtelen hatalmas körét,
szerelemisten napjának nevét...
A keddet keretezzük be csak
kitárt öleléssel, álomszisszenéssel,
s azzal az egyetlen képpel...
Emlékszem, örvényben, hűségben
talpig fehérben ringatózva
babért is daloltunk csókos homlokunkra,
és nem hullott össze semmi,
a part sem volt iszapos,
csak fénylő homokkal ékesített
napsugár aranyos.

Kiss Magdolna Tünde

Groteszk

megtaláltam álmaim férfinát
 szobahőmérsékletnyi IQ-val
 vedeli a sört elnyújtózva a
 szuperképernyős tévéje előtt
 szocializálva magát ötven
 darab Mónika shown büdös
 mint nagytakarítás után
 amikor még nem zuhanyoztam és
 Al Di Meola gitárjátékán
 élvezkedve keresek magamnak
 tiszta ruhát és törülközőt is
 na meg szappant sampont fésű is kell
 induljak már el de nem büdösen
 bunkózni segítem az ideált
 aki félig agyonverte párját
 ki mégis bóg gyere vissza hozzám
 hagyd el mostani rimád szerelmem
 kiabálja félig süketen és
 vakon és csak Mónika nyugodt mert
 nem az ő pasija naná mindegy
 neki hiszen merő szeretetből
 csupán csak a világhírt kedveli
 na kelj föl már te Tohonya Berci
 törülközőmön ülsz újabb sörért
 készülsz hozzál magadnak ne egyet
 elegendem van drágám nem látsz többet

Kiss Magdolna Tünde

Fekete vers

Viharos éjen
Senki nincs ébren
Jajgat a csönd
Hallgat a köd
Fekete minden
Jajszavam sincsen
Elborít a mély
Süllyedek ne félj
Vagyok magamnak
Bús fájdalmamnak
Keserű élet
Várva várt halál
Mindezek tények
Fekete minden
Színtelen fények
Fekete angyal
Fekete hajnal
Fekete ördög
Kajánul röhög

Csak...Jézus fehér?
Csak...Jézus fehér.

Dobos Tamás

Alakot ölt

Csend lakott kopott
ajtó mögött...

Ez a feltételezés
ölte meg a tényt.
Nincs kivitelezés.
Csak egy kitalált lény!?

Ha a gondolat
alakot öltene,
veregetné vállamat, s
újra megölné.

Csend lakott kopott
ajtó mögött.
Most már tudom,
én álltam ott...

Dobos Tamás

Szociális betegség

Álmodtam én már
mindenről, s mindig
felébredtem...
Nincs illúzióm istenről,
akit a bajban hiányolnak.

Nem tudom, ki ő...

Önmagamot keresem, s
lehet, már láttam valahol,
de fel nem ismertem...
A belső hang szól és
nem értem mit mondd...
Elnyom a gond, mint égő
csikket a meggyötört kéz.

Kérdem én.
Hová lett az ép ész?!

Lőrincz Lejla

Vágyakozás az elérhetetlen után

Szállna szívem a holnap varázsába,
Küzdeni lassan egy szebb életért,
De nem ereszt, visszahúz a borzalmas mába,
Megtörve lelkem lángjának hevét.

Menekülnék messze a holnap csendjébe,
Találni szeretetet a fájdalom mellé,
De szívem szárnyát láncokkal szorítja
Újabb sebet ejtve a régi hegek helyén.

Átrohannék a holnap, édes világába,
Megismerni végre ezernyi csodát,
De nem enged a valóság súlya a távolba,
Ideköti, meginni a bánat borát.

Így hát szívem maradni kénytelen,
Elhessegetve az ábrándok ködét,
Újra eltúrni a szenvedést hirtelen,
Elfogadva az életet, mint ezer éves regét.

Lőrincz Lejla

Tick-tack..., tick-tack

Az idő csapdájába esve
keressük létünk szilárd darabjait,
de a tudat ködös fátyolán át
nem találjuk céljaink.

A keresés múltó percei mögött
veszítjük el életünk boldog pillanatait,
s a ráeszmélés kései pontjában
más-világ talál meg és zárja le dolgaink.

Szinay Balázs

Bizonyos nőkről

nő vagy, nyakamba csimpaszkodó szelíd nehezek
– ki keresztvizatot csinál lelkemben a nappali és a kissozba között –
kortárs (pénz)költő asszony, megfajtott, egyszerű menedék

líra, epika, lárma – ily hármass hangzat szemlehungyásig
– kit lélekben szánok, s testben magamra erőltetek – hogy
legyek társa, fakó ajzószerre, mit vadul ránt sekélyes magába, cibál az ágyig

szeretlek! légy most te a domina, a dráma és az örvendő szemtanú
míg engem kihasznál a hiábavalóság, s végleg megköt a mélabú
legyek most szajhád s ne mestered
legyek a gyermeked, legyek a gyermeked!

Szinay Balázs

...meg akartam inkább élni...

annyi mindent meg akartam inkább élni
mintsem csak kurtán, szavanként elhenyélni
s a tudatba vonni sanda, fájó létét
bármilyen abszolútként, pillanatnyi készéért

Holcsik Szabolcs

A szélre lépve hazám felett

A szélre lépve,
szárnyamat bontom,
alattam az otthonom.
Széles földem,
édes hölgyem,
magyarok hazája,
lelkem virága.
Szerelmem vagy nekem,
odaadó hitvesem,
kit én meg nem csalog soha,
legyen az élet velem,
bármily mostoha.

Drága Hunnia.

S szállok én tájaid,
váraid felett,
hol könnyedet temeted.
Mezők színes lapján át,
hol kottajegyek a fák.
S általuk énekled,
boldog, szomorú,
nagy múltú történelmed.
Benne van mindenben,
füvekben, kövekben.
Dallamod, hangod hallom,
Pataknak vízében.

Holcsik Szabolcs

Édesem

Mekkora csoda, hogy újra,
Kezemben foghatlak,
Érinthetlek, simíthatlak.

Végre valahára érezlek,
Oly nagyon régen éhezlek.

Sokáig csak bámulok rád,
Óvatosan nyitom szét ruhád.

S alatta ott rejtőzik édes tested,
Picasso sem festett soha szebbet.

Meztelen fekszel előttem,
Te vagy az én hű szerelmem.

Magad nekem átadod teljesen,
Angyali gyönyörű édesem.

S mikor mindenedet megkapom,
Túl a varázslatos mámoron.

Kimondom, enyém vagy,
Sose leszel másé,
Bársony édes tábla csokoládé.

Seres László

Érintetlenül

Képet raksz ki belőlem
ahogyan látsz
lehunyt szemmel
mikor magadba zársz
csak egy pillanatra
testünk összeér
óramutatóként
te alul
fenn meg én

Mikor kinyitod
a varázsnak vége
körbejártuk egymást
kín és dac között
a magunkba visszatérő
messzeség
bennünk él tovább
te szinte állsz
én meg surranok
órákat futtatsz
nekem a perc is elég
hiába üldözöl
még a vágy is elkerül
ha hagyod
hogyan kihulljak belőled
érintetlenül

Seres László

Útravalónak

Nem kell végig mondanod
 hogy mit akarsz
 ha áld nyelved Drágám
 vagy perelsz velem
 szemednek nyiladozó
 csillagait
s minden szavad mára már
 jól ismerem

Mégis hiányzik a szó
 fáj ha hallgatsz
mondj jót vagy rosszat
csakhogy visszaszóljak
s ha hív az őszi alkony
 terítsd rám
 a megfáradt csendet
 útravalónak

Szabó Ildikó

hirtelen-közénk

pőrén álltál előttem
arcodon rózsás pír
déliab szépséged
leheletnyi vágyad
átoson a fényben
s egyesül az álom
olyan hirtelen történt...
néma csend telepedett közénk

Szabó Ildikó

A szemben álló

Minden előtt ott egy *görbe* tükör,
amit – ha kell – az élet teker.
Ha akarja, mindent takar.
A lét, mit összetákol
– légy bármilyen távol –
kényszerít nézni
szembe. Félni
mindentől
ne vágyj.

Láss!

Sipos Judit

A tanító

Szomjazó vadként ittuk tanárunk szavait
fülünkbe csengenek még jóságos tanai.

Fiatalként buzdított a változásra
hitte, lesz ereje fejlődni kis hazánknak.

Idős tanító lett mire belátta
a hiszékenységnek nagy lett az ára.

A rendszer gyengének mutatkozik
a nélkülözők száma csak gyarapodik.

Míg élt gyötörte a gondolat:

„Hiába volt a sok ártatlan áldozat.”

A vad ló betöretlen szabad maradt,
s a ménes vezére lett egy pillanat alatt
így korlátlan uralkodhat a nyers erő,
hatalmas patájával tiporva el a szenvedőt.

Sipos Judit

A szobám

...négy fal közé zárt
más világ
határtalan
a szabadság,
komódfiókban emlékek:
fotók, levelek, festmények.
...feszes falán polcaim,
rajtuk pihennek gondjaim...

Szentei András

Utcakőből kisírt gyémántcsepp

Érzéseim közt állt egy;
A magányos lovas.
Büszke mellkasán kegy,
Magánycsepp koppant ott,
hol szívét régen hordta.
A végzet mely számára
Több időt jósolt, harsonát
Fújt, s ő tovább dobbantott.
Megtalált az élet;
Lábam alá vettem az erdőt,
De sosem tapostam új utat.

Ez a virág oly ritka, hogy
Elhaladni mellette félek.
Forr bennem egy érzés,
S párolognak a percek,
Az úton szeretnék menni,
De félek, hogy megégek.
Néha visszanézek, mert
Számolatlan hallom
Lépteid nyomomban.

Ma már a saját utam járom,
A múlt porát nem kavárom,
Hagyom, álljon csak halomban.

Az új élmények jelzik,
Hogy jó felé haladok.
Utcakőből kisírt gyémántcsepp,
Így látom törekeny tested,
Engedd, hogy táplálja eső,
Kényeztesse szél, fedje el
A hó, s ha ez véget ér:
Virágoztasd ki újra magad.

Szentei András

Érted

Érted átlépnék a Nagyfalon,
Átkelnék a közti agyon,
Ne legyen akadály, távolság se vagyon,
A szeretet túlmutat a sok földi javon.

A szeretet messze száll a gondolatokon,
meg sem áll, míg mi ketten nem leszünk ott a padon,
Én ülök majd melletted és elmondom minden bajom,
Te megnyugtatsz és röpke gondolat fut át az agyadon.

Gondolat, mit megfogalmazol: Szeretlek nagyon!
Én felkapom a fejem és meglepődök azon,
hogy miért vártál eddig vajon,
hisz tudod én is Szeretlek nagyon...

R. Tóth Róbert

Epilógus

szerette...
szerette nézni a szemét
ha nem láthatta: elképzelte
éjjelente: megidézte

álmaid róla
versekbe írta
könnyeit titokban
hullatta

a leány
bárcsak tudta volna
mennyit gondol rá
s hogy mit érez

de ezt csak ő tudhatta...
mert szerette...

R. Tóth Róbert

Szabadsággyilkos

te
ki az egódtól
nem látod magad
rideg falakkal
határolod körbe
társadat

szabályok
és elvárások
amivel
börtönbe zárod
bűneit
kitalálad

míg te
lelket nyomorítsz
ő mos,
főz, takarít
és e mellett még
pár percre boldogít

vedd már észre
amiben úszkálsz
nem a tenger
hanem a sár

Lancsák Zsófia

Megfestett tiltás

Állványával szemben nincs idő, se Világ
Ő mégis ezeket látja.
Mily zsúfolt a véghez vezető út,
Mi lelkét a fehérségbe zárja.

Ecsetét óvva fogja, kékbe nyúl.
Hogy miért, nem tudja.
Apró pontokat hagy a vásznon,
Ahogy kezét a foltra húzza.

Most terrakottát érez.
Soká kever, találkozik vele.
Mélyen fűtött lelke van
Belé is akad alkotó szeme.

Barack illat száll orrába,
Keze narancs-rózsaszínbe hatol.
Cibálja művét. Őrült
Agyának emlékgőzőse zakatol.

Még nem láthat semmit
Foltban vezeti őt a látszat.
Palettája hatalma,
Hol színekkel boldogan játszhat.

Koronát készít. Az alakra
Szalmasárga csókot lehel.
Csiklandozza hős ecsetével,
Mely most már földön hever.

Kész a mű. S a mesterből
Kifakadnak a könnyek.
Életet adott annak, kit szeret:
Az „elfeledett” nőnek.

Lancsák Zsófia

Az óceán árvája

Apró talpad csókolta a víz,
S te oly buja csábításnak vélted.
Siklottál egyre beljebb álmodban,
Míg le nem húlt a véred.

Már nyakadba kapaszkodott,
Édesen fojtott; de követted.
Hittél kék haja fodrában,
Mert „majdnem-halál” állt mögötted.

Csalfa arca mosolygott,
S még parttávolabba húzott.
Szinte már lebegtél gyengédben
Ám neki nem fájt, ha úszott.

Most itt vagy egymagad.
Egy tükrös tündérvölgyben.
Nem találsz mosolyát az
Üdvös szőke nőben,

Ki idecsalt (meg)boldogulttá tett,
Mégis imádod.
Egy buborék, két buborék...
S a mélybe veszed az irányod.

Giriczné Gányi Mária

Magány

Szék támláján kapaszkodva
várom végre rám találsz
erőm lassan beivódik
a sötét fa ereibe
táplálja a magány éhes
gyomrát. Testem ernyedt
ráncai közt néhány
fakó vallomás körvonala
látszik de már nem játszik
fény a rozsdás gombokon.
Lelkem mint levetett rongy
fáradtan összerogy egy
szétfoslott kiáltás tűnt
el a padlórepedésben.

Giriczné Gányi Mária

Félálomban

Levegődet szívom
s te az enyém
megvetett ágyleli testünk
a felébredt vágy
virraszt mellettünk.
Csöndes félhomályban izzik
még a lámpa fénye
s az elsóhajtott szavak
lassan szétfoszlanak.

Pálinkás Imre

A fiú vagyok

A fiú vagyok
kit szentlélek nemzett emberré,
elnyerve a halandóságot,
megtapasztalva a földi lét
örömét és keservét.

A fiú vagyok,
anyától született gyermek,
kinek joga ismerni
a tér korlátait,
ki létezését az idővel mérheti,
a mát élheti,
mert a holnapot nem ismeri,
de tudja, hogy léte véges,
csak lelke örök.

A fiú vagyok,
emberként meghalok,
s ha szólít majd,
talán Isten is megbocsát.

Pálinkás Imre

Istentelenek siráma

Egy az Istenünk,
az istentelenek nyomorult Istene,
ki a fájdalmat bőkezűen szétosztja,
kurvaként futtat minket a pokolba,
– útszéli kóbor kutyákat –
kik az édent soha nem látták,
kiknek az eredendő bűnből se jutott
mert almánkat mások befalták,
Káin bélyegét viseljük arcunkon,
darócból szabunk ruhát,
de nem alázatból, csak mert bőrünk izgatja,
játszunk az idővel,
kezünkben hamis kártya
és cinkelt hitünk is,
szánkából a szó hamisan cseng
mint repedt harang
mi romos templom toronyban leng,
mit hájas isten-szolga húz félig berúgva
a lopott mise-bortól,
nekünk nem jut majd a
lélekharang csilingeléséből,
lehet egy földdarab sem,
hogyan rothadó testünket befogadja
és nincs senki, aki megtalálja
a végítélet barlangját
és egy kulacs vizet hátrahagyva
a pusztulás hegyét egy sziklával ránk zárja

Ország Balázs

Meditáció

Ritmus vagyok.
Szívdobogás.
A Tüdő tárogató.
A húrozott agy klaviatúra.
A gyomor telten bonduló.

Vagyok egy ágyon.
Álomhatáron.
Befelé figyel
érzékrendszerem.
Most magammal koncertezem.

Ország Balázs

Naív dal

Tiszta vagyok, mint a fal
hófehéren állok.
Új életet kezdhetnék
annyi mindennek látszok.
Olyan szépnek látszok
saját szememben újra
nem lesz bűnöm egy se
csak hatvanöt év múlva.

Akkor fogom látni, mit hagytam el az úton,
nem vagyok gonosz, csak: naív.
Nem is ülök trónon.

Nem is ülök trónon
naív maradok örökre,
hatvanöt év sora
elég lesz az életre.

Szabo Aletta

Mai napi jelentés

Lassan botorkál bennem a szellem,
beteg a panaszom.
Szipogok és nem tudom,
hogy életemet vagy a bacikat siratom.

Most ép gondolat vadászaton vagyok,
kölcson vett szavak íze nem a sajátom.

Pang a lét és csodát várok,
boszorkányperre küldöm borúlátásom.
Legalább egy kis Placebo kéne már,
hogy lássam mit elmém tud csupán:

Másmilyen is tud lenni a világ.

Szabo Aletta

Plágium

Összecsengő szép szavak
szótlan hagytak.
Nem értem szavad,
csak dalod
szép zenéjét hallom.
Tagadva vallom:
nem szeretlek,
hisz nem is értelek,
de eltölt jó érzéssel
a tény, hogy te létezel.
Plágium lett monológom,
és nem zavar, ha hallom,
mert titkon remélem,
hogy mondandóm
nem csak sajátom.
Plágium a szó Szeretlek,
erre más szót nem ismerek.

dr. Nemessányi Mária

Sohamadár

Ünneplőbe öltöztetett szívem
– Apró, tarka tollú madár -
Tenyeredbe reppenne csendesen,
De örökkön-örökké vár.
Az idő múlik, gyötrően pereg,
Kajánul oson az órán...
Azt suttogja megannyi homokszem:
Szeress csak, balga Sohamadár!

dr. Nemessányi Mária

Veled

Drágagyöngy vagy, s én
tenyerembe tettelek,
hogy ne légy árva.

Kincseid felém
pazarlón szórod, szívem
mint kagyló héja,

színes szelence
borul gondolatidra,
növekszik a fény.

Lelked melenget,
mégis titkokat ringat
forrongó mélyén.

Nem firtatom. Csend.
Szemed – csillagos égbolt –
szememmel beszél.

Lángra lobban bent
sziporkája fellobog,
maga a rejtély.

Melletted minden
megszépül. Lényed csoda,
gyengéd oltalom.

Hosszasan nézlek.
Hiába, ahol te vagy
Ott van otthonom.

Faragó Priscilla

Kávéházi románc

Ülünk egymással szemben.
Te teát iszol,
Édesítőszerrel tömöd tele:
Azt mondd, szereted, ha szirup.
Lecsurog torkodon,
Hogy aztán általad mézesnek vélt szavak formájában
Visszacsilinglejenek hangszalagodon.

Kezemben kávé.
A koffein izgatja szívem helyetted is.
Cukrot nem kérek hozzá,
Tőled már elég ragacsos az élet.

Hozzád beszélek, de nem rád figyelek.
A kávéház sarkában kerek asztalnál
Valaki cigit szív.
Szemeit lehunyva élvezi.
Még így is engem néz.

Hogyne találnánk meg egymást
Egy ilyen lehetetlenül kicsi helyen,
Mint ez a világ?

Faragó Priscilla

Delirium

Falak. Üres szobák. Gyógyszer szag.
Arcok. Vasmarkok. Apró szúrás.
Üvöltök. Csend. Langy-meleg színek.
Falak. Mindenütt falak.

Ablak. Mögötte sosem-látott világ.
Kinyújtom kezem. Megriadok.
Félelem. Visszaugrok.
Ablak. Vágyott más-világ.

Álmok. Arc. Világító szempár.
Meleg hang. Puha érintés.
Nincs szúrás. Kellemes.
Álmom. Mikor jössz már?

Évszakok. Tél és nyár.
Festék a falakon.
Színtelenné váló világ.
Évszakok. Őket is beoltják?

Falak. Ablakok. Színek. Hangörvény.
Csend. Szabadság. Messzeség: álmok.
Színes őszi táj. Fullasztó tavasz.
Kinyújtott kézzel megérintem arcodat.

Tartalom

Götli Kinga - Elmúlás - Szerelmes lét	7
Götli Kinga - Analízis - Leválasztva	9
Márffyné Horváth Henrietta - Fájdalmas anya	11
Márffyné Horváth Henrietta - Mondd...	12
Bata Gergő - Nihil Nisi Bene - Vagy Jót, Vagy Semmit	13
Bata Gergő - Nagy fekete felhő	14
Tóth Zsuzsa - A szív csendje	15
Tóth Zsuzsa - Düh	16
Brátán Erzsébet - Két domb között	17
Brátán Erzsébet - Minden	18
M. Fehérvári Judit - Körhinta	20
M. Fehérvári Judit - Játszottam	21

Kiss Magdolna Tünde - Groteszk	22
Kiss Magdolna Tünde - Fekete vers	23
Dobos Tamás - Alakot ölt	24
Dobos Tamás - Szociális betegség	25
Lőrincz Lejla - Vágyakozás az elérhetetlen után	26
Lőrincz Lejla - Tick-tack..., tick-tack	27
Szinay Balázs - Bizonyos nőkről	28
Szinay Balázs - ...meg akartam inkább élni...	29
Holcsik Szabolcs - A szélre lépve hazám felett	30
Holcsik Szabolcs - Édesem	31
Seres László - Érintetlenül	32
Seres László - Útravalónak	33
Szabó Ildikó - hirtelen-közénk	34
Szabó Ildikó - A szemben álló	35

Sipos Judit - A tanító	36
Sipos Judit - A szobám	37
Szentei András - Utcakőből kisírt gyémántcsepp	38
Szentei András - Érted	40
R. Tóth Róbert - Epilógus	41
R. Tóth Róbert - Szabadsággyilkos	42
Lancsák Zsófia - Megfestett tiltás	43
Lancsák Zsófia - Az óceán árvája	45
Giriczné Gányi Mária - Magány	46
Giriczné Gányi Mária - Félálomban	47
Pálinkás Imre - A fiú vagyok	48
Pálinkás Imre - Istentelenek siráma	49
Ország Balázs - Meditáció	50
Ország Balázs - Naív dal	51
Szabo Aletta - Mai napi jelentés	52

Szabo Aletta - Plágium	53
dr. Nemessányi Mária - Sohamadár	54
dr. Nemessányi Mária - Veled	55
Faragó Priscilla - Kávéházi románc	57
Faragó Priscilla - Delirium	58